

Беше около два часът през нощта, когато Денис Черяга се събуди и стана. Стаята му се намиреше в страничното крило на сградата по диагонал на кабинета на Изволски и той видя бледата светлина на лампата в прозореца на директора.

Денис мина по красивия коридор с бели като кости на мъртвец стени, почука на вратата и влезе.

Изволски седеше край масичката за гости в собствения си кабинет. Тежкото му тяло се беше отпуснало в черния кожен фотьойл, а самотната лампа осветяваше бледото му лице и една бутилка скъп коняк на масата. Тя беше пълна, а до нея стоеше празна чаша. До бутилката имаше обикновен бял телефон с полегат циферблат и два мобилни телефона, оставени наблизко.

В полумрака лицето на останалия без мигащите лампички на селектора и без свитата си генерален директор изглеждаше почти човешко.

- Сядай – каза Изволски.

Денис седна и си наля в една чаша, но не отпи от нея.

- Обаждаме ли чакате? – попита, посочвайки към телефона.

- Да.

- От кого?

- От Премиера. Трябва да ми се обади и да ми съобщи, че стачният пост е вдигнат. А по една или друга причина Негатива не възразява срещу това.

- Да не би в момента той да е в Чернореченск?

- Да. Пий си коняка. Питието е добро.

Денис отпи една глътка. Конякът наистина беше превъзходен.

- А каква е тази банка "Ивеко"? – попита.

- Има една московска банка, която играе същата игра като на Премиера. Казаха ми, че ако продам завода на московската банка, банка "Ивеко" ще кредитира правителството, то ще плати на миньорите онова, което искат, и миньорите ще се махнат от релсите.

Черяга помълча и после отбеляза:

- Значи вие сте имали два варианта: или да продадете завода на банката и банката да накара правителството да махне миньорите от релсите, или да продадете завода на бандитите и те пак да махнат миньорите от релсите?

- Да.

- И вие предпочетохте бандитите, така ли?

Изволски замълча.

- Според мен не сте прав. Ако правителството наистина няма пари, а

банката е съгласна да даде...

- Естествено, че е съгласна! – каза злобно директорът. – На практика това ще изглежда по следния начин: банка "Ивеко" ще вземе бюджетните пари от правителствените учреждения, които си държат безплатно в нея разплащателните сметки, и ще услужи с тези бюджетни пари на бюджета срещу сто процента годишна лихва. След тази блестяща финансова операция правителството ще изпрати собствените си пари, които банка "Ивеко" му е дала, за да изпълни собствените си елементарни задължение, а държавният дълг ще нарасне на двеста милиона долара или колкото там "Ивеко" ще даде на правителството. А пък банката ще получи сто процента годишна печалба плюс моя завод.

- А вие не искате да се разделите със завода, така ли?

- Няма да дам завода на банката – заяви Изволски. – Ясно ли е?

Между банката и бандитите ще избира бандитите. Защото банка "Ивеко" не може нищо друго, освен да взема пари от бюджета и да ги дава на заем на бюджета. Това е техният специалитет в операциите. Тяхното ноу-хау. Стой максимално близо до хранилката и плюскай на вересия. Но вересията свършва. Седемдесет милиарда дълг, осемдесет милиарда дълг, сто милиарда дълг – колкото и да се увива въжето, все на примка става. А примката се нарича обезценяване на рублата. А обезценяването на рублата означава, че банка "Ивеко", която е вземала нисколихвени кредити в долари от Запада и е кредитирала държавата в рубли, с гръм и трясък ще изхвърчи през прозореца.

Пълното загоряло лице на Изволски се зачерви. Устните му трепереха.

- За директорите разказват какви ли не гадости – каза, - самият аз бих могъл да разкажа за себе си куп гадории повече от който и да било прокурор, защото на него не му достига ум да се досети какво и как въртя. Да, аз не плащам данъци и няма да ги плащам, докато ми съдират по три кожи. Да, аз издържам бандити и ще ги издържам, докато тази скапана държава не гарантира със съда си на завода изпълнението на договорите. Да, аз подкупвам чиновници и ще ги подкупвам, докато те се продават. И изобщо, щом държавата си разтваря краката и ляга по гръб, след това тя няма морално право да пищи, че са я изнасилили.

Но между мен и банкера има една разлика. Аз произвеждам. А банкерът само плюска. Може би аз не вкарвам пари в бюджета, които ще отидат за покупката на вили в чужбина за банкерите, но аз плащам на работниците, които с тези пари си купуват руски кашкавал и салам! А в нашата страна парите се събират по тъкмо обратния начин – държавата

първо събира парите, а сетне ги дава на банката! А по силата на своята алчност и тъпотия банките вече са успели да заколят кокошката, която им е снасяла златни яйца, кокошката, която се нарича бюджет на Руската федерация!

Защо ѝ е на банката моят завод? За да произвежда ли? Че банката дори не знае как се пише тази дума! Тя ще вземе Ахтарския металургичен комбинат и ще изгребе всички пари от него, за да запуши дупката в собствения си баланс! Не, аз вярвам, че тя има най-добри намерения, но просто дупката му е прекалено голяма! Това е като търговски кораб, в който има теч и той се запущва с всичко, което ти попада под ръка – ако е брокат, значи с брокат, ако е атлас, значи с атлас. Ако е бюджет, значи с бюджет. Ако е завод, значи със завод.

Черяга млъчеше. Не му харесваше, че директорът е абсолютно трезв и че конякът пред него стои недокоснат. Едно е, когато човек не може да заспи и става, за да се напие. И съвсем друго, когато човекът беше станал, за да се напие, но не пиеше.

- И все пак – попита Черяга - какво поиска първо Премиера от вас и какво поиска по-късно?

- Магазините – отвърна Изволски, – заводските магазини.

- Какви магазини?

- Най-различни. За електроника, за храна. Има доста много обекти, на които съм давал пари, за да започнат. Естествено, те не плащаха нищо друго освен данъци, пък и данъците, които плащаха, бяха мизерни. Има един Мисин, мой приятел от ученическите ми години.

- И вие сте дали приятеля от ученическите си години за крепостен на Премиера, така ли?

Изволски замълча.

- За завода съм готов да дам десет Мисиновци – рече най-сетне.

- А сетне?

- А сетне поиска "Стилуейл".

- Цялата фирма ли поиска?

- Част от нея.

- И това ли беше таксата за убийството на кмета?

- О, боже мой! – каза Изволски. – Не съм имал никакви намерения да му дам износа на метала.

- Но нали сте му продали "Стилуейл"?

- И какво от това? Тези компании-еднодневки са като пеперуди – днес ги има, утре ги няма. Продадох му компанията, а на другия ден си открих

нова. И той ще си остане с неговия "Стилуейл" с двайсет американски долара уставен капитал. И какво от това? Може да си избърше задника с устава и да спести тоалетна хартия.

- В смисъл, че вие сте искали да го преметнете?

- Просто да им обясня с какво безмозъчните бандити се различават от директорите.

- А разбирате ли, че всъщност той ви е преметнал? И че след като сте се съгласили за "Стилуейл", не сте имали тежки аргументи, за да откажете да си поделите с него и акциите на завода?

- Млъкни – каза Изволски. – И без това ми се повдига.

И двамата събеседници замълчаха за известно време.

Пукаха само дървата в камината и проблясваше тъмната чаша, пълна с коняк.

- А вие не помогнахте ли на губернатора по време на изборите? – попита Денис.

- Помогнах му.

- А той какво направи?

- Той забрани на моите работници да отидат на демонстрация в Чернореченск?

- Защо?

- Защото благодарността е кучешка болест, както е казал другарят Сталин. Нашата област е миньорска. Народът е беден и озлобен, но гласува за губернатора. А аз развалям общата картина. Моите работници са нахранени и получават пари. А иначе господин губернаторът, общо взето, намекна, че е готов да ми помогне. Ако заводът дава в бюджета на областта не четиристотин милиона, а ако може – два милиарда.